

М. М. Мірошніченко, С. В. Шукурджієв

Кандим Юнус

КАНДИМ Юнус (справж. – Кандимов Юнус Ураз оглу; 04. 10. 1959, радгосп Аккурган Ташкент. обл., нині місто в Узбекистані – 20. 03. 2005, Сімферополь) – кримськотатарський поет, перекладач. Член НСПУ (1990). Заслужений діяч мистецтв України (2000). Закін. відділ кримськотатар. філології Ташкент. пед. інституту (1981). Від 1983 працював у ред. г. «Ленин байрагы» («Ленінський стяг») у Ташкенті. Від 1989 – у Сімферополі: кор. г. «Достлукъ» («Дружба»); 1993–96 – голова Кримськотатар. фонду культури АР Крим; 1996–2005 – завідувач відділу літ-ри, історії, етнографії та нар. творчості, ред. г. «Янъы дюнья» («Новий світ»). Член гурту поетів-паліндромістів «Геракліт» (1996). Автор поет. зб. «Сен денъизге бенъзейсинъ» («Ти схожа на море», Ташкент, 1988), «Сары анъ – Жовта мить» (К., 1997), «Умют йипи» («Нитка надій», Сф., 2001), «Юрекнен къаплангъан ер – Серцем прикрита земля» (2008), «Козлеримде юкъу екъ» («Ночі без сну», 2009; обидві – Київ); істор.-публіцист. нарису про події 1917 у Криму «Къурултай: о насыл олгъан эди» («Курултай: як це було», Бахчисарай, 1991), кн. про класика кримськотатар. літ-ри Н. Челебіджихана «Куреш мейданыны от басмаз...» («Не заросте бур'яном поле бою...», Сф., 2002). У творчості К. переважає сповідал. лірика зі складним асоціат.-метафор. мисленням, тяжінням до нетрадиц. для кримськотатар. літ-ри версифікац. форм (уперше у літературі тюрк. народів створив паліндроми). Перекладав із азерб., туркм., узб., казах., каракалпац., гагауз., турец. (романи Дж. Дагджи, поезії Я.-Б. Бакілера, М.-А. Ерсоя), укр. (твори А. Кримського, П. Тичини, В. Сосюри, М. Мірошніченка, Д. Кононенка, Ю. Мушкетика, Ф. Маківчука та ін.), рос., білорус., польс. мов. У його перекл. кримськотатар. мовою опубл. добірку оповідань М. Коцюбинського в ж. «Йылдыз» («Зірка», 1998, № 4), видано зб. творів Т. Шевченка «Узакъ ве якъын Шевченко» («Шевченко далекий і близький») та поему «Кавказ» (обидва – 2000),

вибр. твори Лесі Українки «Бакъкъыйлик авучундаки чечек» («Квітка на долоні вічності», спільно з [А. Велієвим](#)) та драму «Лісова пісня» («Орман тюркуси»; обидва – 2001; усі – Сімферополь), яку 2002 поставлено у Кримськотатар. муз.-драм. театрі, реж. А. Сейтаблаєв. Спільно з *М. Мірошниченком* упорядкував двомовні антології кримськотатар. поезії «Кунештен бир парча – Окрушина сонця» (2003) та «Къарылгъачлар дуасы – Молитва ластівок» (2006; обидві – Київ). К. активно співпрацював з ЕСУ, де завдяки йому подано гасла про багатьох кримськотатар. діячів культури й мистецтва. Від 1999 упорядковував укр.-кримськотатар. словник (не вид.).

Рекомендована література

1. Мірошниченко М. Промінь справедливості не знає тіні // Кандим Ю. Сары ань – Жовта мить. К., 1997;
2. Антонишин С. Голос зогненої миті // КСв. 1998, 16 жовт.;
3. Мірошниченко М. «Не мліє в поклонах на вітрі душа...» // Там само. 1999, 8 жовт.;
4. Гуменюк В. Багатогранність творчої спадщини Юнуса Кандима // Там само. 2009, 20 листоп.

Бібліографічний опис:

Кандим Юнус / М. М. Мірошниченко, С. В. Шукурджієв // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2012. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-9281>

2001-2024 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).